

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 529

HƯỞNG THỤ KHÔNG BÌNH THƯỜNG THÌ PHẢI NÊN CẢNH GIÁC

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy ngày 22/05/2021.

“Hưởng thụ không bình thường thì phải nên cảnh giác”. Ý Hòa thượng muốn nói: Hưởng thụ của chúng ta là không bình thường vì mang theo thất tình ngũ dục ở trong đó. Hàng ngày, cảm thụ vui buồn của chúng ta là do xúc động tạm thời đến từ bên ngoài chứ không phải đến từ nội tâm của chúng ta. Những hưởng thụ hoặc nỗi đau của chúng ta đều là giả, đến từ tác động ngoại cảnh, từ phân biệt chấp trước chứ không phải đến từ nội tâm. Đó là hưởng thụ không bình thường.

Cụ Hứa Triết không có cảm giác nóng lạnh vì cơ thể của Cụ tự điều tiết để phù hợp với thời tiết. Cụ không biết đâu là hướng Đông, đâu là hướng Tây. Người muốn đạt đến cảnh giới đó phải không còn phân biệt chấp trước. Cụ không còn buồn, vui, thương, ghét, giận hờn. Đó là hưởng thụ bình thường.

Chúng ta bị ngoại cảnh làm tâm dao động.

- **“THẤT TÌNH”** là hỉ (vui mừng), nộ (tức giận), ai (bi ai), lạc (vui), ái (yêu), ó (ghét), dục (ham muốn).
“Thất” là bảy.
- **“NGŨ DỤC”** là tài, sắc, danh, thực, thù

Hàng ngày chúng ta tiếp xúc và hoàn toàn bị chi phối bởi **“thất tình”** và **“ngũ dục”**. Đây không phải là hưởng thụ bình thường mà là hưởng thụ khác thường. Hưởng thụ bình thường là không còn bị chi phối bởi những thứ này. Hòa thượng Tịnh Không đã làm được, cụ Hứa Triết đã làm được, nhiều người đã làm được. Chúng ta cho rằng những cảm xúc vui thích mới là hưởng thụ chân thật. Đó là đời sống của phàm phu, không có sự tỉnh giác.

Hòa thượng nói: **“Phải nên tỉnh giác đối với hưởng thụ không bình thường! Những thứ này nhẹ đi thì hưởng thụ chân thật từ tâm thanh tịnh của tự tánh sẽ dần dần xuất hiện. Chỉ cần trong tâm ta khởi lên thất tình ngũ dục thì tâm ta đã trở nên ô nhiễm rồi. Tâm của bạn làm sao mà thanh tịnh khi bị chi phối bởi thất tình, ngũ dục, tham sân si mạn!”**.

Chúng ta biết hàng ngày mình đang sống với tâm “**dục**” (*mong cầu*). Chúng ta biết nguyên nhân của đau khổ đến từ đâu. Chúng ta sống trong xã hội càng hiện đại thì càng mất đi những năng lực sinh tồn. Một con kiến biết bò lên nóc nhà, rồi bò xuống phía dưới để tìm đến thức ăn đang để ở bức tường bên kia. Chúng ta vốn dĩ không cần đèn, nhưng bây giờ không có đèn thì khi ở trong bóng tối chúng ta không nhìn thấy gì.

Hòa thượng kể: Một buổi tối, Ngài chia tay mọi người để về nhà. Trời tối nhưng Ngài đi thong thả như trời đang sáng. Có hai vị tăng đi ngược chiều với Ngài, tay họ đang cầm đèn, họ hỏi: “*Trời tối đen như mực mà Ngài vẫn thấy đường đi à?*”. Sau khi nghe thấy họ hỏi như vậy thì Ngài bị động tâm, liền khởi tâm phân biệt và bắt đầu cảm thấy trời tối đen như mực. Khi tâm thanh tịnh vắng lặng thì không bị chi phối bởi phân biệt chấp trước.

Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói:

“Nào ngờ tự tánh vốn dĩ thanh tịnh”

“Nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp”

Tự tánh hoàn toàn trong sạch thì không có thất tình, ngũ dục, tham sân si mạn. Hàng ngày, chúng ta rất dễ vui, dễ buồn. Người thế gian gọi là “**thương vay khóc mượn**”, buồn vui thương ghét giận hờn một cách vô cớ.

Phật nói: “**Nhất thiết duy tâm tạo**”. Mọi sự vật hiện tượng đều do tâm tạo thành. Từ ở nơi tâm mà tạo ra thì phải từ nơi tâm mà diệt. Trong “**Kinh Sám Hối**”, Phật dạy: “**Tội từ tâm khởi, tội từ tâm diệt. Tâm đã diệt rồi thì tội liền không**”.

“Ngũ dục”, “thất tình” làm cho con người đảo lộn. Con người làm cho hoàn cảnh trở nên khác thường. Trong lịch sử loài người, dịch bệnh Covid lần này vô cùng khủng khiếp. Một con virus có thể biến hóa thành một thành trăm, một trăm biến hóa thành một vạn... Phật nói: “**Ý niệm của chúng ta còn nhanh hơn virus rất nhiều lần. Một ý niệm “hỉ nộ ái lạc ái ô dục” sanh khởi thì châu biến pháp giới**”. Chúng ta mong muốn hết dịch bệnh Covid mà không hiểu rằng tất cả đều có tác nhân do con người làm ra. Tác nhân này có chính ta ở trong đó. Chúng ta phải điều chỉnh lại tâm mình, đừng để tâm mình bị chi phối bởi “**thất tình**”, “**ngũ dục**”.

Chúng sanh cộng nghiệp. Nếu chúng ta không cộng nghiệp thì chúng ta là Phật Bồ Tát, ở nơi không ô nhiễm. Gần đây, chúng ta mới biết chúng sanh ở những tầng không gian khác còn khổ hơn chúng ta rất nhiều. Họ không có thân, họ hoàn toàn bị nghiệp lực chi phối, hoàn toàn không chủ động được. Họ luôn nghĩ đến chỗ để nương về. Họ lạnh lẽo, cô độc, đối kháng, không có chỗ nương tựa. Nhiều chúng sanh hể nhập vào ai đó thì chỉ xin ăn, xin mặc vì đói khát, lạnh lẽo.

Thầy càng sâu sắc thể hội lời dạy của Hòa thượng: “**Khi hơi ấm còn ở trong ta, còn ở trong thân tứ đại này thì chúng ta phải mau mau mà làm việc tốt**”. Có thân này mà không nỗ lực tu hành, không nỗ lực tích công bồi đức, không nỗ lực làm thiện bản thân thì khi đã mất thân rồi sẽ vô cùng khó, không có cơ hội để làm.

Hòa thượng nói: **“Phải nên biết, khi chúng ta vừa khởi thất tình ngũ dục thì đó là tội chướng hiện tiền”**. Tâm ta vừa khởi lên thì đã tạo nghiệp. Phật Bồ Tát không sanh khởi những thứ phiền não này bởi vì các Ngài biết rõ nó đều là giả, đều là không thật. Chúng ta thì cho đó là thật. Có người nói: **“Tôi căm thù người đó, nhưng khi người đó đến nắm ní thì tôi không còn hận thù người đó nữa”**. Một người nam nói: **“Cuộc đời này, anh không thể sống thiếu em. Không có em thì anh sẽ chết”**. Nhưng sau khi cô ấy chết, mấy tháng sau anh ấy có người khác. Vậy không có gì là thật cả.

Phật Bồ Tát hoàn toàn làm chủ, không bị chi phối bởi **“tài sắc danh thực thù”**. Chúng ta là học trò ngoan của **“thất tình”**, **“ngũ dục”**. Bảy tình năm dục là phiền não. Hưởng thụ của phàm phu chúng ta không bình thường vì bảy tình năm dục là không bình thường. Chúng ta bị xúc động, bị kích động bởi **tham sân si mạn**. Trong hưởng thụ không có bảy tình năm dục thì mới là hưởng thụ bình thường, thuật ngữ gọi là **“hưởng thụ chánh thường”**.

Trên **“Kinh Vô Lượng Thọ”**, Phật nói: **“Chúng ta có tâm Bình Đẳng, tâm Chánh Giác thì mới có được Chánh Thọ”**. **“Tam Muội”** dịch thành **“Chánh Thọ”**, có nghĩa là trong tất cả các cảnh giới, không còn **“thất tình”**, **“ngũ dục”** thì mới là hưởng thụ **“Chánh Thường”**.

Chúng ta học bài này thì liền biết tại sao chúng ta quá khổ, cuộc đời lặn độn lao đao vì những thứ chúng ta thọ nhận trong cuộc sống này đều khác thường. Chúng ta bị chi phối bởi buồn vui thương ghét giận hờn ham muốn cho nên không thể có kết quả tốt.

Phật Bồ Tát luôn giữ tâm Thanh Tịnh. Chúng ta cũng có thể tâm giống Phật Bồ Tát, nếu chúng ta trở về với thể tâm thì sẽ không còn bị khống chế bởi khổ đau, bức bách. Các Ngài đến, đi đều tự tại. Các Ngài hiểu rõ chân tướng vũ trụ nhân sanh cho nên xả thân, thọ thân rất bình thường. Các Ngài xả thân như thay áo. Chúng ta không chịu thay áo, giống như một đứa trẻ thích chiếc áo đẹp, không chịu thay áo.

Chúng ta phải cảnh giác với những hưởng thụ không bình thường của mình. Hàng ngày chúng ta hoàn toàn bị chi phối bởi thất tình năm dục, tham sân si mạn, rời xa tâm thanh tịnh của mình thì làm sao mà không khổ đau! Chúng ta được họ khen thì vui cả ngày, bị họ chê thì buồn cả tháng. Chúng sanh đáng thương, đại khờ! Phật gọi chúng ta là **“lân mẫn giả - kẻ đáng thương”**. Thật ra người không nhà không cửa, không cơm ăn áo mặc có khi còn đỡ hơn chúng ta. Đời này chúng ta đã te tua rồi, đời sau tiếp tục còn te tua hơn nữa. Học Phật để tỉnh giác, nhận rõ chân tướng sự thật, hạn chế đến mức thấp nhất việc bị chi phối bởi bảy tình năm dục, điều chỉnh lại để đời sống của chúng ta trở nên bình thường.

Bài học hôm nay, Hòa thượng muốn nhắc chúng ta: **Đời sống của chúng ta bị ảnh hưởng bởi sự hưởng thụ không bình thường. Chúng ta phải cảnh giác! Chúng ta đang tạo nghiệp. Tạo nghiệp thì phải thọ báo, phải sanh tử luân hồi. Phật Bồ Tát không bị tác động bởi bảy tình, năm dục, tham sân si mạn. Các Ngài biết rõ những thứ này đều là giả nên các Ngài không bị sai khiến.**

Thầy đã dịch đĩa “*Người thanh niên 101 tuổi*” nói về Cụ Hứa Triết. Một người bạn của Thầy là phát thanh viên đài truyền hình đã đọc đĩa đó. Cụ Hứa Triết hoàn toàn không ngổ. Cụ nói: “*Giận là gì?*”. Chúng ta mà giận thì người đứng cạnh chúng ta cũng bị vạ lây. Cụ nói: “*Tôi cảm thấy có lỗi khi tôi mặc đồ mới hơn đồ của người mà tôi chăm sóc*”. Chúng ta cũng có thể làm được giống cụ Hứa Triết.

Chúng ta cần hiểu rằng: Bản tâm của chúng ta là tâm Thanh Tịnh, tâm Bình Đẳng, tâm Chánh Giác nhưng chúng ta không sống với những tâm này mà chúng ta đang sống với vọng tâm. Phật Bồ Tát không dùng vọng tâm để nói mà lời nói của các Ngài lưu xuất ra từ tâm Thanh Tịnh. Chúng ta dùng tâm Thanh Tịnh để lắng nghe, thể hội thì dần dần tự khắc sẽ hiểu lời dạy của các Ngài.

Hôm nay, khi học bài này Thầy càng cảm nhận sâu sắc lời nói của Hòa thượng: “*Tất cả đều là tự tác tự thọ, tự làm tự chịu*”.

Thầy muốn viết thật đẹp những câu này và treo nơi Thầy ở để luôn nhắc nhở chính mình:

Cần cù phấn đấu

Siêng năng nỗ lực

Quên mình vì người

Hoàn thiện bản thân

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!